

Âl-i Beytin büyük bir mürşidi kim?

Emirdağ Lâhikası'nda bulunan ve çokça iltibas edilen bir mektubu incelemek istiyoruz inşâallah.

İşte o mektubun giriş kısmından bir bölüm: “Nurun hâlis ve ehemmiyetli bir kısım şakirtleri, pek musırrâne olarak, âhırzamanda gelen Âl-i Beyt'in büyük bir mürşidi seni zann ediyorlar ve o kadar çekindiğin halde onlar ısrar ediyorlar.”¹

Nurun hâlis ve ehemmiyetli bir kısım talebeleri hem de pek musırrâne olarak Üstad Bediüzzaman'ı âhırzamânda gelecek Büyük Mehdi olarak telâkki ediyorlar. Bu talebeler sıradan insanlar değiller. Bizzat Bediüzzaman'a hizmet etmiş, bütün ahvaline ve mâhiyetine vâkıf olmuş talebelerdir. Münteşir Lâhika mektuplarında da bu konuda epey tahşidat vardır. Meselâ: Elmas kalemlî Kuleönülü Sarıbuçak Mustafa Hulûsî'nin, on fıkra yerine geçecek tek birinci fıkrasında şu ifadeler geçer: “Ruhum bir mürşid-i ekmel taharri ederdi. Aramak üzere iken bana ilham olundu ki: ‘Mürşidi sen uzakta arıyorsun, pek yakınında bulunan Bediüzzaman vardır. O zatın Risale-i Nur'u müceddit hükmündedir. Hem aktaptır, hem Zülkarneyn'dir, hem ahir zamanda gelecek İsa Aleyhisselâmın vekilidir, yani müjdecisidir’ denildi.”² Buna benzer epey talebe mektubunun bulunduğu Risale-i Nur Külliyyatı'nın yanında, Üstad Bediüzzaman tarafından “Nurun mânevî Avukatı” diye lakaplandırılan edîp, âlim ve fâzıl bir Nur Talebesi olan merhum Ahmed Feyzi Kul Ağabey de, Bediüzzaman Hazretleri'nin, âhırzamanda geleceği ehadiste müjdelenen Âl-i Beyt'in büyük şahsiyeti olduğunu dehşetli mahkemeler karşısında dahi dâvâ etmiş ve aynı mevzuda “Maidet-ül Kur'ân” namındaki ve cifir ilmine müstenid işaret ve beşaretleri yazmıştır.

Bediüzzaman Hazretleri, Ahmet Feyzi Ağabey için, ayrıca, “Feyzilerin bir kahramanı” da der. Ahmet Feyzi Ağabey bu unvanları, Afyon Mahkemesi'ndeki savunmasından ötürü kazanmıştır. Bu savunma Külliyyat'ın Şuâlar adlı eserinde mevcuttur. Bu savunmanın en önemli yerlerinden bir kısmı şöyledir: “Ahırzamanda, hadisın haber verdiği şahısların meselesine gelince: Bu mevzuları biz kendimiz uydurmadık. Bunların aslı dinde mevcuttur. Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, bazı hadislerle ümmet-i Muhammediyenin (asm) ömrünün bin beş yüz seneyi pek geçmeyeceğini söylüyor. O zamana kadar da ümmet-i Muhammediyenin (asm) ve dünyanın hayatında mühim tesir yapacak büyük tarih hâdiselerini, ‘kıyamet alâmetleri’ diye haber veriyor. Bunların şerri üzerine ümmet-i İslâmiyenin nazar-ı dikkatini celp ediyor. Gaflet ve cehaletle bu şerlere duçar olanların ebedî şekavet ve helâket ile karşılaşacaklarını söylüyorlar. Bunlara dair sayısız dinî bürhanlar mevcuttur. Bizler, Allah'a ve resulüne ve Kur'ân'a inanmışız. Şimdi, bu iman ve peygamberin sıdkına olan bu itikadın neticesi olarak, kendimizi helâk-i ebedîden kurtarmak için çalışmalı mı? Etrafımızda olup bitenleri görmeyelim mi? “Acaba bu tehlikeli zaman gelmiş midir? Sakın bu tehlikelere düşen nesil biz olmayalım!” diye, bunları mevcut dinî hakikatlere tatbik cihetlerini göstermeyelim mi?”³ diye mahkeme müdafaasına devam eder.

Bediüzzaman Hazretleri Emirdağ Lâhika mektuplarında bu eserin muhteva ve dâvâsını, şahsına ait kısmını Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsine çevirerek tasdik etmiştir. “Mâidet-ül Kur'ân isimli bu eseri, Bediüzzaman Hazretleri de görmüş, okumuş ve tasdik etmiştir. Hattâ Üstad Bediüzzaman tarafından bu Risale bazı ta'dil ve tashihlerden sonra,

1946-1948'lerde teksir makinesiyle ve İslâm harfleriyle neşredilen Tılsımlar Mecmuası adlı kitabın âhirine ilhak edilerek neşrettirilmişdir. Böylece “Mâidet-ül Kur’ân” Tılsımlar Mecmuası’nın Zeyli olarak Üstad tarafından da kabul edilmiştir. Lâkin 1948’de vukua gelen Afyon Mahkemesi’nin savcı ve hâkimleri veya onun ehl-i vukufu Mâidet-ül Kur’ân eserini, rapor ve iddianamelerinde çok fazla mevzu ettikleri için, Hazret-i Üstad Afyon hapsinden sonra onu Tılsımlar Mecmuası’nın arkasından ayırmış ve umumî neşirden kaldırmıştır.”⁴

Bununla beraber, Ahmed Feyzi Ağabeyin kanaatlerini tasdik makamında iki hatırayı buradan tekrar nakledelim:

Birinci hatıra: Bediüzzaman’a hanedanıyla, efrad-ı âilesiyle her türlü tehlikeleri göze alarak hizmet eden, bağlılık gösteren, en yakın akrabadan çok daha yakın bir akrabalık hissi içerisinde sadâkatla fedakârane talebelik eden Emirdağ’ın Çalışkanlar ailesinden merhum Mehmet Çalışkan Ağabey anlatıyordu: “Bir defa (yüksek bir âlim, belîğ bir edib olan) merhum Ahmed Feyzi Kul Efendi Emirdağ’ına gelmişti. Sohbet etti. Üstadımızın büyük evsâfını, yüce makamlarını, riyazi ve cifrî tevafuklarla açıklıyordu, biraderim Osman Çalışkan’ın kalbine gelir ki: “Biz Üstadımızı ‘Kürd’ olarak biliyoruz. Ahmed Feyzi Efendi’nin anlattığı Büyük Müceddid ise, Âl-i Beyt-i Nebevi’den olacaktır.” Bu kalbî muhasebemden az sonra, Üstâd Hazretleri’nin beni çağırdığını söylediler. Gittim. Üstâd bana: “Kardeşim, ben hem Hasanîyim, hem de Hüseyinîyim ve Ahmed Feyzi’nin bütün söylediğini kabul ediyorum, haydi git!” dediler.⁵

İkinci hatıra: Emirdağlı merhum Mehmed Çalışkan diyor ki: “Birgün Ahmed Feyzi Efendi Emirdağ’a gelmişti. Üstâdla görüştü. Üstâd ona: “Çabuk bir vasıta bul ve git!” dedi. Fakat akşam bir sohbet yapması için ben onu bırakmadım. O gece çok güzel ve Nurlu bir sohbet olmuştu. Sohbet geç vakte kadar devam etmişti. Sabahleyin -birden- Üstâd, Ahmed Feyzi’yi çağırttı. Halbuki onun kaldığından Üstâd’ın haberi yoktu. Ahmed Feyzi çok korktu.

Beraberce Üstâd’ın yanına gittik. Üstâd ona: “Sen akşam ne konuştu isen, ben aynen kabul ediyorum” diyerek Ahmed Feyziye iltifat etti.⁶

Ahmed Feyzî Kul Efendi’nin Üstada ve Risale-i Nur’a azamî bağlılığı, Maidet-ül Kur’ân ve Hazinet-ül Bürhan eseriyle Afyon mahkemesinde okuduğu şa’şaalı müdafaanamesinde Risale-i Nur’ un müdafaasını mükemmelen ifa etmesi sebebiyle Hazret-i Üstâd ona, “Nurun Manevî Avukatı” diye lâkab vermiştir.⁷

Bediüzzaman Hazretleri, Maidet-ül Kur’ân ve Hazinet-ül Bürhan eserindeki isbat ve işa- retleri, zaman cemâat zamanı olması ve şahs-ı mânevî hükmedeceği için; Risale-i Nur’un şahs-ı mânevîsine ve cemâatine ve Seyyidler Cemâatine tatbik ederek Mehdiyyet hareketinin hakîkî mânâsını izah etmiştir. Azamî tevazu içinde şahsına tevcih edilen mânevî makamları, iman hizmetinin ehemmiyeti ve Nur Mesleğindeki hakiki ihlâs gereği olarak, şahsı için kabul etmemiştir.⁸

Dipnotlar:

- 1- Emirdağ Lâhikası, s. 455,56.
- 2- Barla Lâhikası, s. 239.
- 3- Şuâar, s. 889.
- 4- Risale-i Nur’un Kudsi Kaynakları A. Badıllı.
- 5- Mufasssal Tarihçe-i Hayat, s. 36.
- 6- Son Şahitler cilt: 4, s. 62.
- 7- Mufasssal Tarihçe-i Hayat, s. 1715.
- 8- Maidet-ül Kur’ân, s. 7, İttihad Yayınları.